

Știi cum e: pui mâna pe-o carte, o deschizi și descoperi – încă o dată – că autorul i-a dedicat-o altcuiva, nu ție.

Nu și de data aceasta.

Pentru că nu ne-am întâlnit încă/ne-am cunoscut doar în trecut/suntem nebuni unul după celălalt/nu ne-am văzut de mult timp/într-un fel suntem înrudiți/nu ne vom întâlni niciodată, dar sunt convins că vom da totuși întotdeauna dovadă de afecțiune unul pentru celălalt...

Această carte îți este dedicată.

Știi care-i conținutul dedicației; probabil că știi și de ce ți-a fost dedicată.

Notă: autorul profită de ocazie ca să-și ridice pălăria, plin de respect, în fața fantomelor lui Zora Neale Hurston, Thorne Smith, P.G. Wodehouse și Frederick „Tex” Avery.

CAPITOLUL UNU

ÎN CARE SE VORBEȘTE, ÎN PRINCIPAL, DESPRE NUME ȘI DESPRE RELAȚII DE FAMILIE

Totul începe, așa cum încep majoritatea lucrurilor, cu un cântec.

La urma urmei, la început au fost cuvintele, iar ele au fost rostite pe o melodie. Așa a fost făcută lumea, așa a fost împărțit vidul, așa au apărut pe lume pământul, stelele, visele, zeii cei mititei și animalele.

Au fost cântate.

Animalele cele mari au fost cântate în existență după ce Cântărețul a terminat cu planetele, cu munții, cu copacii, cu oceanele și cu animalele mai mici. Au fost cântate culmile care leagă tot ce există, apoi terenurile de vânătoare și bezna.

Cântecele au rămas. Ele durează. Cântecelele potrivite pot transforma un împărat într-un măscărici, poate dărâma o dinastie. Un cântec poate dăinui mult timp după ce evenimentele și oamenii din el s-au transformat în pulbere și în vise și au dispărut. Aceasta-i puterea cântecelor.

Mai poți să faci și alte lucruri cu cântecele. Ele nu creează doar lumi și recrează existențe. De exemplu, tatăl lui Fat Charlie Nancy le folosea ca să obțină ceea ce spera și se aștepta să fie o noapte minunată.

Înainte ca tatăl lui Fat Charlie să intre în bar, barmanul fusese de părere că seara aceea de karaoke avea să fie un eșec răsunător. Dar tocmai atunci bătrânelul intră țanțoș în local, trecu pe lângă masa la care stăteau câteva blonde cu bronz proaspăt și cu surâsuri de turiste, o masă aflată lângă scena improvizată din colț. Își scoase pălăria în fața lor – pentru că purta pălărie, una verde, impecabilă, și mănuși galbene, de culoarea lămâii –, apoi se îndreptă către ele. Femeile chicotiră.

— Vă distrați, doamnelor? întrebă el.

Femeile continuă să râdă cu subînțeles și-i ziseră, mulțumindu-i de întrebare, că se simțeau bine și că se aflau în vacanță. Iar el le spuse că se vor simți și mai bine, doar să aibă răbdare.

Bărbatul era mai în vârstă decât ele, mult, mult mai în vârstă, dar fermecător, precum cineva dintr-o epocă de mult apusă, în care manierele elegante și gesturile de curtoazie însemnau ceva. Barmanul se relaxă. Cu un asemenea personaj în bar, seara avea să fie minunată.

Urmă karaoke. Urmă dans. Bătrânul urcă pe scena improvizată și cântă nu o singură dată, ci de două ori. Avea o voce frumoasă, un zâmbet minunat și picioarele-i țopăiau când dansa. Prima oară când urcă pe scenă cântă „What’s New Pussycat?” A doua oară când urcă pe scenă îi distruse viața lui Fat Charlie.

Fat Charlie fusese gras doar câțiva ani, începând cu puțin înainte de a împlini zece ani – adică atunci când mama sa anunțase întreaga lume că se săturase și că pusese capăt căsniciei cu țapul ăla bătrân cu care făcuse greșeala să se

mărite (iar dacă domnul respectiv avea vreun argument împotriva, putea să și-l vâre știe el unde) și că avea să plece a doua zi dimineață undeva, cât mai departe, iar el să facă bine să nu încerce s-o urmeze – până la vârsta de paisprezece ani, când băiatul creșu un pic și făcu mai mult sport. Nu era gras. Sincer vorbind, nu era nici măcar dolofan, ci doar ușor plinuț. Însă numele Fat Charlie se lipise de el ca o gumă de mestecat de talpa unui pantof de tenis. Se prezenta drept Charles – sau, pe când avea douăzeci de ani, Chaz; sau, în scris, drept C. Nancy –, dar fără niciun folos: numele se strecura, pătrundea în partea cea nouă a vieții sale așa cum gândacii invadează crăpăturile și spațiul din spatele frigiderului dintr-o bucătărie nouă și, fie că-i plăcea, fie că nu-i plăcea, devenea din nou Fat Charlie.

Charlie știa, într-un mod irațional, că acest lucru se întâmpla pentru că porecla îi fusese dată de tatăl său, iar când tatăl său dădea nume lucrurilor, acestea prindeau.

În casa de vizavi, pe strada din Florida unde crescuse Fat Charlie, trăia un câine. Un boxer de culoarea aluneii, cu picioare lungi, cu urechi ciulite și cu un bot de parcă animalul, când fusese cățeluș, se izbise cu nasul de un zid. Ținea capul sus și coada ridicată. Era, fără nicio îndoială, un aristocrat printre canine. Participase la concursuri pentru câini. Câștigase premii pentru „Cea mai bună rasă” și pentru „Cel mai bun din clasă”, chiar și un premiu pe care scria „Cel mai bun din concurs”. Câinele se bucura de numele Campbell’s Macinrory Arbuthnot al Șaptelea, iar proprietarii săi, când se simțeau apropiați de el, îi ziceau Kai. Asta durase până în ziua când tatăl lui Fat Charlie, care stătea pe veranda lor dărăpănată și-și sorbea berea, observase câinele care se plimba prin grădina vecinului, într-o lesă ce se întindea de la un palmier până la un stâlp al gardului.

— Ce câine tont¹, spusese tatăl lui Fat Charlie. Arată ca prietenul lui Donald Duck. Salut, Goofy!

Și ceea ce fusese cândva „Cel mai bun din concurs” se schimbă brusc. Fat Charlie avusese impresia că văzuse câinele prin ochii tatălui său și se întrebese dacă, la urma urmei, nu avea de-a face cu un câine cu adevărat nătărău. Iar acesta se schimbase, de parcă era din cauciuc.

Nu durase mult până când numele se răspândește pe toată strada. Proprietarii lui Campbell's Macinrory Arbuthnot al Șaptelea se luptaseră cu el, dar ar fi putut la fel de bine să se certe cu un uragan. Oameni complet străini mângâiau acum capul mândrului boxer de altădată și-i spuneau:

— Salut, Goofy! Ce mai faci, băiete?

După asta, stăpânii câinelui nu l-au mai înscris la concursuri. Nu mai aveau curaj. Cei din juriu spuneau că-i „un câine care pare tont”.

Numele date de tatăl lui Fat Charlie prindeau. Așa stăteau lucrurile, și pace!

Dar nu asta era cea mai mare problemă în ceea ce-l privea pe tatăl lui Fat Charlie.

În anii în care Fat Charlie crescuse, existaseră mai multe candidaturi pentru lucrul cel mai rău referitor la tatăl său: ochi neastâmpărați și degete la fel de neastâmpărate, cel puțin conform spuselor tinerelor din zonă, care se plângeau mamei lui Fat Charlie, iar atunci ieșea cu scandal; micile trabucuri pe care le fuma, al căror miros se lipea de tot ce atingea; patima sa pentru o anumită formă târșăită de step – care, după bănuielile lui Fat Charlie, fusese la modă în Harlem doar o jumătate de oră, prin anii 1920; totala și invincibila sa ignoranță privind treburile lumii moderne,

¹ *Goofy* (lb. eng.) (n. r.).

combinată cu aparenta convingere că serialele de la televizor erau fragmente de-o jumătate de oră din viața și din strădaniile unor persoane adevărate. Toate acestea, luate fiecare în parte, nu erau – după opinia lui Fat Charlie – cel mai rău lucru în ceea ce-l privea pe tatăl său. Dar fiecare dintre ele contribuia la cel mai rău lucru.

Iar cel mai rău lucru în ceea ce-l privea pe tatăl lui era, pur și simplu, următorul: era jenant.

Bineînțeles, toți părinții sunt jenați. Asta-i felul lor. Părinții, prin natura lor, jenează doar pentru că există, așa cum copiii de o anumită vârstă, prin natura lor, sunt copleșiți de jenă și de chin doar pentru că părinții le vorbesc pe stradă.

Bineînțeles că tatăl lui Fat Charlie ridicase chestia asta la rang de artă, pur și simplu îi făcea plăcere, așa cum se bucura să facă glume proaste, de la cele simple – Fat Charlie n-o să uite niciodată cum a fost prima oară când a urcat într-un pat umplut cu plăcinte cu mere – la cele inimaginabil de complexe.

– De exemplu? întrebă Rosie, logodnica lui Fat Charlie, într-o seară în care acesta, deși de obicei nu vorbea despre tatăl lui, se străduia să-i explice de ce credea că era o idee teribil de neinspirată să-l invite la nunta lor.

În momentul acela se aflau într-un bar de vinuri din South London. Fat Charlie fusese mult timp de părere că șase mii cinci sute de kilometri și Oceanul Atlantic erau exact ceea ce trebuia să fie între el și tatăl său.

– Ei bine..., zise Fat Charlie în timp ce-și amintea o grămadă de ofense, fiecare făcându-l să se cutremure involuntar; alege una dintre ele. Pe când schimbam școlile, în copilărie, tăticul meu se străduia să-mi arate ce succes avusese el de Ziua Președinților când fusese copil, pentru că legea spunea că acei copii care se duc la școală de Ziua

Președinților îmbrăcați ca președintele lor favorit capătă o pungă mare cu bomboane.

— Oh! exclamă Rosie, ce lege drăguță! Mi-ar fi plăcut să avem și noi așa ceva în Anglia.

Rosie nu ieșise niciodată din Regatul Unit, dacă nu punem la socoteală o vacanță pe o insulă care, după părerea ei, era în Mediterana. Rosie avea ochi căprui și un suflet bun, chiar dacă nu se pricepea la geografie.

— Nu-i o lege drăguță, zise Fat Charlie. Nu-i nicio lege. O inventase el. În majoritatea statelor nu sunt ore de curs de Ziua Președinților, iar cele în care se țin ore nu au vreo tradiție legată de mersul la școală îmbrăcat ca președintele favorit. Copiii îmbrăcați ca președinții nu primesc pungi mari cu bomboane în urma unui act al Congresului, iar popularitatea ta în anii ce vor urma, în gimnaziu și în liceu, nu-i decisă de hotărârea de a te îmbrăca precum un anumit președinte – copiii obișnuiți se îmbracă precum președinții cunoscuți, adică Lincoln, Washington sau Jefferson, dar cei care vor deveni populari se îmbracă precum John Quincy Adams sau Warren Gamaliel Harding – sau vreun altul din aceeași categorie. Și aduce ghinion să discuți despre subiect înainte de ziua respectivă. De fapt, nu-i niciun ghinion, dar el spunea că așa este.

— Băieți și fete îmbrăcați ca președinții?

— Da. Băieți și fete. Așa că mi-am petrecut săptămâna dinaintea Zilei Președinților citind tot ce se putea citi despre președinți în *World Book Encyclopedia*, încercând să-l aleg pe cel potrivit.

— N-ai bănuț niciodată că te lua la mișto?

Fat Charlie clătină din cap.

— Nu te gândești la așa ceva când se ocupă de tine tatăl meu. E cel mai rafinat mincinos pe care l-am întâlnit vreodată. E foarte convingător.

Rosie luă o înghițitură de Chardonnay.

— Și în ce președinte te-ai îmbrăcat ca să te duci la școală?

— Taft. A fost al douăzeci și șaptelea președinte. Purtam un costum cafeniu, găsit undeva de tatăl meu, cu cracii de la pantaloni suflecați și cu o pernă îndesată în față. Îmi pictasem o mustață. În ziua aceea, tăticul meu m-a condus el însuși la școală. Mergeam foarte mândru de mine. Ceilalți copii țipau și mă arătau cu degetul. La un moment dat, m-am încuiat într-o cabină din toaleta băieților și am plâns. Profesorii n-au vrut să mă lase să mă duc acasă să mă schimb. Am petrecut toată ziua îmbrăcat așa. A fost un infern.

— Ai fi putut să faci ceva. Ai fi putut să spui că te duci după aceea la un bal mascat. Sau să le spui adevărul.

— Mda, spuse Fat Charlie, morocănos, amintindu-și prin ce trecuse.

— Ce-a zis tăticul tău când te-ai întors acasă?

— Oh, a izbucnit în hohote de râs. A chicotit, a râs, a hohotit. Apoi mi-a zis că poate cei de aici nu mai aplicau legea de Ziua Președinților. Ce-ar fi să mergem împreună pe plajă și să ne uităm după sirene?

— După sirene?

— Așa că ne-am dus pe plajă și ne-am plimbat, iar el a fost mai jenant decât orice om de pe planeta asta: a început să cânte, a început să danseze târșâit prin nisip, a început să discute cu oamenii în timp ce mergea – oameni pe care nu-i cunoștea, oameni pe care nu-i întâlnește niciodată, iar mie nu-mi plăcea asta. Apoi mi-a zis că în Atlantic erau sirene și că, dacă o să mă uit suficient de iute și de atent, o să văd una. „Uită-te acolo! O vezi? Are păr roșcat și coadă verde.” M-am uitat și m-am tot uitat, dar n-am văzut-o.

Charlie clătină din cap. Apoi luă din bolul de pe masă o mână din amestecul de nuci și începu să le bage în gură,

mestecându-le de parcă fiecare miez era o jignire veche de douăzeci de ani, care nu fusese uitată.

— Ei bine, zise veselă Rosie, mi se pare drăguț, o adevărată figură! Trebuie să-l invităm neapărat la nuntă. O să fie sufletul petrecerii.

Fat Charlie îi explică pe scurt, în timp ce mesteca o nucă de Brazilia, că așa ceva e ultimul lucru pe care ți-l dorești la o nuntă: tatăl tău care apare și care devine sufletul petrecerii. Tatăl lui era, fără urmă de îndoială, cea mai jenantă persoană de pe Pământul lui Dumnezeu. Era bucuros că nu-l văzuse pe țăpul acela bătrân de mulți ani și cel mai bun lucru pe care-l făcuse mama lui fusese să-l părăsească și să vină în Anglia, ca să locuiască împreună cu mătușa Alanna. Și-și întări spusele declarând categoric că preferă să fie afurisit, de două ori afurisit – ba chiar de trei ori afurisit –, decât să-l invite pe tatăl lui la nuntă. De fapt, zise Fat Charlie, încheind discuția, *cel mai bun lucru* din faptul că se căsătoreau era că *nu* trebuia să-l invite pe tătucul lui la nuntă.

Apoi Fat Charlie văzu expresia de pe chipul lui Rosie și sclipirea rece din ochii ei – de obicei prietenoși – și se corectă imediat, explicându-i că era vorba de al doilea lucru bun, dar era deja prea târziu.

— Trebuie să te obișnuiești cu ideea, zise Rosie. La urma urmei, o căsătorie este ocazia minunată de înlăturare a barierelor și de construire a unor punți. Ai ocazia să-i arăți că nu-i porți ranchiună.

— Dar îi port ranchiună. Și încă cum!

— Ai adresa lui? Sau un număr de telefon? Ar fi bine să-i telefonezi. O scrisoare e puțin cam distantă când unicul tău fiu se căsătorește... ești singurul lui fiu, nu-i așa? Are e-mail?

— Da. Sunt singurul său fiu. Nu știu dacă are sau nu e-mail. Probabil că nu are.

Scrisorile sunt numai bune, își zise el. Se pot pierde la poștă.

— Ai o adresă sau un număr de telefon?

— N-am, răspunse sincer Charlie.

Probabil că tata se mutase. Poate plecase din Florida și se dusese undeva unde nu există telefoane. Nici adresă.

— Cine are? întrebă tăios Rosie.

— Doamna Higgler, răspunse Fat Charlie, renunțând la orice împotrivire.

Rosie îi zâmbi dulce.

— Și cine-i doamna Higgler? întrebă ea.

— O prietenă a familiei. Când eram copil, locuia lângă noi.

Discutase cu doamna Higgler cu mulți ani în urmă, când mama sa era pe moarte. Îi telefonase doamnei Higgler la cererea mamei, ca să-i transmită mesajul tatălui lui Fat Charlie și să-i spună să ia legătura cu ea. La câteva zile după aceea, Charlie găsisese un mesaj pe robotul telefonic, lăsat în timp ce fusese la serviciu. Vocea era, fără urmă de îndoială, a tatălui său, chiar dacă ceva mai îmbătrânită, și părea a unui om puțin beat.

Bătrânul spusese că nu-i mergea prea bine și că treburile îl țineau în America. Apoi adăugase că mama lui fusese o femeie a naibii de bună. La câteva zile după aceea, o vază cu flori asortate fusese livrată la spital. Mama lui Fat Charlie mârâise când citise cartea de vizită.

— Crede că poate scăpa de mine atât de ușor? zisese ea. Are el ceva în minte, sunt sigură.

O pusese pe infirmieră să așeze florile la loc de cinste lângă patul ei și-l întrebuse pe Fat Charlie de mai multe ori după aceea dacă aflase ceva despre intenția tatălui său de a o vizita înainte de a-și da sfârșitul. Fat Charlie îi spusese că

nu aflate nimic. Ajunsesse să urască întrebarea și răspunsul, precum și expresia de pe figura ei când îi spunea că tatăl lui n-o să vină.

După părerea lui Fat Charlie, cea mai rea zi fusese cea în care doctorul – un omuleț morocănos – îl luase deoparte și-i spusese că n-o să mai dureze mult, că mama sa se stingea iute și că tot ce se putea face era s-o țină într-o stare lipsită de chinuri până se termina totul.

Fat Charlie dăduse din cap aprobator și se dusese la mama lui. Ea îl luase de mână și-l întrebase dacă își amintise să plătească factura la gaze, când pe coridor începuse larma – un zăngănit, un bocănit, un ciocănit, un bubuit, felul de zgomot care nu se aude în spitale, unde afișele de pe pereți cer liniște, iar privirile tăioase ale infirmierelor întăresc această cerință.

Zgomotul devenise tot mai puternic.

Pentru o clipă, Fat Charlie crezuse că avea loc un atac terorist. Mama zâmbise auzind gălăgia.

– „Yellow Bird”, șoptise ea.

– Poftim? întrebase Fat Charlie, speriat că mama își pierduse luciditatea.

– „Yellow Bird”, spusese ea, mai tare și mai sigură. Asta cântă.

Fat Charlie se dusese la ușă și se uitase afară.

Pe coridorul spitalului venea – ignorând protestele infirmierelor și privirile pacienților în pijamale și ale familiilor acestora – ceea ce părea a fi o foarte mică formație de jazz din New Orleans. Un saxofon, o tubă și o trompetă. Și un bărbat enorm, care avea atârnat de gât un contrabas. Un individ cu o tobă mare, care bătea în ea. Iar în fruntea găștii, într-un costum elegant în carouri, cu pălărie și cu mânuși galbene ca lămâia, mergea tatăl lui Fat Charlie. Nu cânta la niciun instrument, ci bătea step de-a lungul

linoleumului lustruit al spitalului, ridicându-și pălăria în fața fiecărui membru al echipei medicale, strângând mâna celor care veneau suficient de aproape, ca să discute sau ca să se plângă.

Fat Charlie își mușcase buzele și se rugase către oricine ar fi putut să-l audă să se deschidă pământul și să-l înghită sau, dacă asta nu se putea, să sufere un atac de cord scurt, milostiv și fatal. Da' de unde un asemenea noroc! Rămăsese în viață, orchestra se apropiase, iar tatăl lui continuase să danseze, să strângă mâini și să zâmbească.

Dacă există dreptate în lume, își spusese Fat Charlie, tatăl meu va merge mai departe pe coridor, va trece de noi și se va duce la departamentul genito-urinar. Dar nu există dreptate, așa că tata ajunsese la ușa secției de oncologie și se oprise.

— Fat Charlie! spusese el, suficient de tare ca să audă toți cei din secție – din tot etajul, din tot spitalul – și să priceapă că vorbea cineva care-l cunoștea pe Charlie. Fat Charlie, dă-te la o parte. A venit tatăl tău.

Fat Charlie se dăduse din drum.

Orchestra condusă de tatăl lui Fat Charlie șerpuiuse prin secție, îndreptându-se spre patul mamei lui. Femeia îi privise zâmbitoare pe muzicanții care se apropiaseră de ea.

— „Yellow Bird”, zisese fără vlagă. Cântețul meu favorit.

— Ce fel de bărbat aș fi fost dacă aș fi uitat? întrebese tatăl lui Fat Charlie.

Femeia clătinase încet din cap, întinsese brațul și-i strânsese mâna, în mănua cea galbenă ca lămâia.

— Scuzați-mă, intervenise o femeie micuță, îmbrăcată în alb, cu un blocnotes în mână. Oamenii ăștia sunt cu dumneavoastră?

— Nu, răspunsese Fat Charlie, roșu la față. Nu sunt.

— Dar aceasta este mama dumneavoastră, nu-i așa? întrebase femeia aruncându-i o privire de vasilisc. Vă cer să-i faceți să evacueze secția de îndată, fără să provoace și alte neplăceri.

Fat Charlie bombănise ceva.

— Ce-ați zis?

— Am spus că nu pot să fac nimic, spusese Fat Charlie, care se gândise că lucrurile nu puteau merge mai rău tocmai când tata luase de la toboșar o sacoșă de plastic și începuse să scoată cutii cu bere neagră și să le împartă celor din jur, infirmierelor și pacienților. Apoi își aprinsese unul dintre trabucurile lui subțiri.

— Scuzați-mă, zisese femeia cu blocnotesul la vederea fumului și se repezise spre tatăl lui ca o rachetă Scud în picaj.

Fat Charlie considerase că-i momentul potrivit s-o steargă. I se păruse cea mai înțeleaptă decizie cu putință.

Rămăsese acasă toată noaptea, așteptând să sune telefonul sau să bată cineva la ușă, așteptase într-o stare de spirit asemănătoare celei a unui om care, îngenuncheat în fața ghilotinei, așteaptă ca lama să îi atingă gâtul. Numai că nu sunase nimeni.

Abia putuse să doarmă și, în după-amiaza următoare, se duse din nou la spital, așteptându-se la tot ce putea fi mai rău.

O găsisse pe mamă în pat, părând mai fericită și mai mulțumită decât fusese în ultimele luni.

— S-a întors acasă, îi spusese lui Fat Charlie când se apropiase de pat. N-a putut să rămână. Charlie, mi-aș fi dorit să nu fi plecat așa. Am fi petrecut. Ne-am fi simțit ca în vremurile bune.

Fat Charlie nu-și imaginase ceva mai rău decât o petrecere în secția de bolnavi de cancer, petrecere organizată de

tatăl său împreună cu o formație de jazz. Însă nu zisese nimic.

— Nu-i un om rău, continuase mama lui, cu o sclipire în ochi. Apoi se încruntase. Nu-i chiar așa. Cu siguranță că nu-i un om bun. Dar mi-a făcut mult bine noaptea trecută, adăugase ea zâmbind și, pentru o clipă, fiului ei îi păruse din nou tânără.

Femeia cu blocnotesul se oprise în dreptul ușii și-i făcuse semn cu degetul să se apropie. Fat Charlie străbătuse salo-nul, îndreptându-se direct spre ea, începând să se scuze înainte de a ajunge suficient de aproape încât să fie auzit. Dar când ajunsese lângă ea își dăduse seama că individul nu-l privea ca un vasilisc ce avea crampe la stomac. Acum, femeia semăna cu un pisol.

— Tatăl dumneavoastră...

— Îmi pare rău, se scuzase Fat Charlie, spunând ceea ce spunea de obicei când era vorba de tatăl lui.

— Nu, nu, zisese fostul vasilisc. Nu aveți de ce să vă scuzați. Mă întrebam doar... Dacă avem nevoie să luăm legătura cu tatăl dumneavoastră... În dosar nu avem nici adresă, nici număr de telefon. Ar fi fost bine să-l fi întrebat aseară, dar am uitat complet...

— Nu cred că are telefon, spusese Fat Charlie. Iar cea mai bună metodă de a-l găsi este să vă duceți în Florida, să mergeți pe autostrada A1A, care-i drumul de coastă din partea de est a statului. După-amiaza îl veți găsi pescuind de pe un pod. Seara va fi într-un bar.

— Ce bărbat fermecător! zisese femeia, visătoare. Cu ce se ocupă?

— V-am spus. Zice că-i vorba de minunea cu pâinile și cu peștii.

Ea îl privise fără să reacționeze, iar Fat Charlie se simțise ca un tâmpit. Când spunea tatăl lui fraza aceea, oamenii izbucneau în râs.

— Hm. Ca în Biblie. Minunea cu pâinile și cu peștii. Tăticul meu spunea că face pâini și pești, că-i o minune că reușește să obțină bani. Un fel de glumă.

— Da, răspunsese femeia, cu o privire încețoșată. A spus cele mai amuzante glume.

Plescăise, apoi se întorsese la problemele de serviciu.

— Vreau să reveniți la cinci și jumătate după-amiaza.

— De ce?

— Ca s-o luați pe mama dumneavoastră. Și lucrurile ei. Nu v-a spus doctorul Johnson c-o externează?

— O trimiteți acasă?

— Da, domnule Nancy.

— Și cancerul ei?

— Se pare că a fost o alarmă falsă.

Fat Charlie nu pricepuse cum putuse să fie o alarmă falsă. Cu o săptămână în urmă discutaseră despre trimiterea mamei într-un sanatoriu. Doctorul folosisese expresii de tipul „săptămâni, nu luni” și „s-o facem să se simtă cât mai bine în timp ce așteptăm inevitabilul”.

Fat Charlie se întorsese totuși la cinci și jumătate și o luase pe mama sa, care nu păruse surprinsă să afle că nu mai era pe moarte. În drum spre casă îi spusese lui Fat Charlie că-și va folosi economiile ca să călătorească în jurul lumii.

— Doctorii spuneau că mai am de trăit trei luni. Mi-am zis că, dacă o să mă ridic de pe patul de spital, o să mă duc să văd Parisul, Roma și alte astfel de locuri. O să mă întorc în Barbados și în Saint Andrews. Ar trebui să mă duc în Africa. Și în China. Îmi place mâncarea chinezească.

Fat Charlie nu-și dăduse seama ce se întâmplase, dar, indiferent ce-ar fi fost, îl considerase pe tatăl său singurul vinovat. Își însoțise mama și valiza ei zdravă până la aeroportul Heathrow și-i făcuse semn cu mâna de la poarta

plecărilor internaționale. Femeia zâmbise cu gura până la urechi în timp ce intrase pe poartă, ținându-și strâns în mână pașaportul și biletele. Păruse mai tânără decât își amintise Fat Charlie să fi arătat în ultimii ani.

Îi trimisese vederi din Paris, din Roma, din Atena, din Lagos și din Cape Town. Cartea ei poștală din Nanking îl informase că nu-i plăcuse mâncarea chinezească din China și că abia aștepta să se întoarcă la Londra, ca să mănânce mâncare chinezească *adevărată*.

Murise în timpul somnului, într-un hotel din Williamstown, în insula Saint Andrews din Caraibe.

La funeralii, la crematoriul din South London, Fat Charlie se așteptase să-și vadă tatăl. Poate că bătrânul avea să vină în fruntea unei formații de jazz, sau urmat de o trupă de clovni, sau de vreo șase cimpanzei pe triciclete, pufăind țigări. Chiar și în timpul slujbei, Fat Charlie continuase să arunce câte o privire spre ușa capelei. Dar tatăl lui nu venise. Fuseseră prezenți numai prietenii mamei sale și rude îndepărtate, majoritatea femei solide cu părării negre, suflându-și nasurile, ștergându-și lacrimile și oftând.

În timpul rugăciunii de sfârșit, după ce se apăsase pe buton și mama lui fusese purtată de banda transportoare către răsplata finală, Fat Charlie observase în spatele capelei un bărbat cam de vârsta sa. Evident, nu fusese tatăl lui, ci o persoană pe care nu o cunoștea, cineva pe care nu l-ar fi remarcat acolo, în umbră, dacă nu s-ar fi uitat după tatăl său. Așadar, îl văzuse pe străin, îmbrăcat cu un costum negru elegant, cu ochii plecați, cu mâinile împreunate.

Fat Charlie zăbovise privindu-l, iar străinul se uitase la el și îi zâmbise trist, sugerându-i că împărtășeau amândoi aceeași suferință. Nu fusese expresia unui chip străin, dar Fat Charlie nu-l recunoscuse pe individ. Își întorsese apoi privirea către partea din față a capelei, de unde se auziseră

acordurile cântecului „*Swing Low, Sweet Chariot*”, melodie despre care Charlie știusese că nu-i plăcuse niciodată mamei sale. După aceea, reverendul Wright îi invitase pe toți la Alanna, mătușa lui Fat Charlie, să mănânce ceva.

La mătușa Alanna nu fusese nimeni pe care să nu-l cunoască. În anii care trecuseră de la moartea mamei, se întrebaseră de multe ori cine fusese străinul acela și de ce venise să asiste la incinerare. Uneori, Fat Charlie crezuse că-și imaginase totul.

— Așadar, zise Rosie, sorbindu-și Chardonnay-ul, o s-o suni pe doamna Higgler și o să-i dai numărul meu de mobil. Să-i spui despre căsătorie și despre dată... apropo, crezi că ar trebui s-o invităm și pe ea?

— Putem dacă vrem, răspunse Fat Charlie. Nu cred că o să vină. E o veche prietenă a familiei. Îl cunoaște pe tatăl meu din epoca de piatră.

— Atunci vorbește cu ea. Vezi dacă trebuie să-i trimitem o invitație.

Rosie era o fată bună. În ea exista un pic din Francisc din Assisi, din Robin Hood, din Buddha și din Glinda cea Bună. Faptul că va aduce laolaltă persoana iubită și pe tatăl înstrăinat dădea pentru ea o dimensiune nouă nunții ce urma să aibă loc. Nu mai era doar o simplă căsătorie, devenise o misiune umanitară, iar Fat Charlie o cunoștea pe Rosie de suficient timp ca să știe că nu trebuia să stea între logodnica lui și nevoia ei de A Face Bine.

— O s-o sun mâine pe doamna Higgler, zise el.

— Știi ceva? replică Rosie, încrețindu-și nasul. Sun-o în seara asta. La urma urmei, nu-i prea târziu în America.

Fat Charlie dădu din cap. Ieșiră împreună din local, Rosie cu pași elastici, Fat Charlie ca un om care e dus la spânzurațoare. Își spuse să nu fie caraghios: era posibil ca doamna

Higgler să se fi mutat sau să-și fi deconectat telefonul. Era posibil. Orice era posibil.

Se duseră la locuința lui Fat Charlie, jumătatea de sus a unei căsuțe din Maxwell Gardens, chiar lângă Brixton Road.

— Cât e ceasul în Florida? întrebă Rosie.

— E sfârșitul după-amiezii, răspunse Fat Charlie.

— Bine. Dă-i drumul.

— Poate că ar trebui să mai așteptăm. S-ar putea să fie plecată de acasă.

— Poate că ar trebui s-o suni chiar acum, înainte de a lua cina.

Fat Charlie își găsi vechiul carnet cu adrese. La litera H era o bucată de plic, pe care se vedea scrisul de mână al mamei lui. Un număr de telefon și, sub acesta, *Callyanne Higgler*.

Telefonul sună și sună...

— Nu-i acasă, îi zise lui Rosie, dar în clipa aceea, la celălalt capăt al firului răspunse o voce de femeie.

— Alo? Cine-i acolo?

— Hm... Sunteți doamna Higgler?

— Cine-i acolo? întrebă doamna Higgler. Dacă ești unul dintre afurisiții ăia de la telemarketing, să mă ștergi de pe lista ta sau te dau în judecată. Îmi cunosc drepturile!

— Nu. Sunt eu, Charles Nancy. Am fost vecini.

— Fat Charlie? Ai sunat la țanc! Toată dimineața am căutat numărul tău. Am răscolit toată casa, dar crezi că l-am găsit? Probabil că l-am scris în vechiul meu carnet de socoteli. Am întors casa cu fundu-n sus. Mi-am spus: „Callyanne, e timpul să te rogi și să speri că Dumnezeu o să te audă și o să vadă că ai dreptate”, așa că m-am așezat în genunchi, însă genunchii mei nu mai sunt buni de nimic, mi-am împreunat mâinile, dar tot n-am găsit numărul tău. Și iată că tocmai m-ai sunat, iar asta-i chiar mai bine într-un fel, mai ales pentru că n-am bani și nu-mi permit să

telefoniez în țări străine, chiar pentru un asemenea motiv, dar cu toate astea aveam de gând să-ți telefoniez, fii fără grijă, având în vedere circumstanțele...

Femeia se opri brusc, fie ca să-și tragă răsuflarea, fie ca să ia o gură din cana uriașă cu cafea fierbinte pe care o ținea întotdeauna în mâna stângă, iar în timpul scurtei pauze Fat Charlie zise:

— Voiam să-i spun tatei să vină la nunta mea. Mă însor.

Tăcere la celălalt capăt al liniei.

— O să fie abia spre sfârșitul anului, adăugă el.

Tot tăcere.

— O cheamă Rosie.

Începu să se întrebe dacă doamna Higgler închisese; conversațiile cu ea se desfășurau de obicei unidirecțional, adesea doamna Higgler răspunzând în locul interlocutorului, iar de data asta îl lăsase să spună trei propoziții fără să-l întrerupă. Se decise s-o încerce și pe a patra.

— Dacă doriți, puteți să veniți și dumneavoastră, zise el.

— Doamne, Doamne! exclamă doamna Higgler. Nu ți-a spus nimeni?

— Ce să-mi spună?

Așa că-i spuse ea, cu lux de amănunte, în timp ce el asculta și nu spunea nimic, iar când termină, Fat Charlie zise:

— Mulțumesc, doamnă Higgler.

După aceea scrisese ceva pe o bucată de hârtie și adăugă:

— Mulțumesc. Nu, chiar vă mulțumesc.

Apoi puse receptorul în furcă.

— Ei bine? întrebă Rosie. Ți-a dat numărul?

— Tata n-o să vină la nuntă, răspunse el. Trebuie să mă duc în Florida.

Avea vocea lipsită de intonație și de orice emoție, de parcă spunea: „Trebuie să comand un nou carnet de cecuri”.

— Când?

— Măine.

— De ce?

— Pentru funeralii. Ale tatălui meu. A murit.

— Oh! Îmi pare rău! Îmi pare atât de rău!

Rosie îl luă în brațe, iar el rămase în brațele ei ca un manechin dintr-o vitrină.

— Cum s-a întâmplat? Era bolnav?

Fat Charlie clătină din cap.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, spuse.

Și Rosie îl strânse în brațe, apoi dădu din cap, înțelegătoare, după care îi dădu drumul. Se gândi că era prea copleșit de durere ca să discute despre asta.

Dar Charlie nu era mâhnit. Nici măcar un pic. Era prea stânjenit.

Există o sută de mii de căi respectabile de a muri. De exemplu, sărind de pe pod în râu ca să salvezi de la înec un copilăș sau doborât de o ploaie de gloanțe în timp ce distrugi de unul singur un cuib de tâlhari. Iată câteva căi foarte respectabile de a muri.

Sincer vorbind, există unele mai puțin respectabile, dar care nu-s chiar atât de rele. De exemplu, combustia umană spontană. E îndoielnică din punct de vedere medical și imposibilă științific, însă oamenii se încapățânează să se transforme în fum, lăsând în urma lor o mână carbonizată care ține o țigară neterminată. Fat Charlie citise despre asta într-o revistă și nu s-ar fi sinchisit dacă tatăl lui ar fi murit astfel. Sau dacă ar fi făcut un atac de cord în timp ce alerga pe stradă după indivizii care-i furaseră banii.

Iată cum murise tatăl lui Fat Charlie.